

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16.06.2015, sp. zn. 26 Cdo 811/2015, ECLI:CZ:NS:2015:26.CDO.811.2015.1

Číslo: 6/2017

Právní věta: Společenství vlastníků jednotek může smluvně (vlastním právním úkonem) nabýt a posléze vykonávat právo na bezplatné odstraňování vad společných částí domu, jež se projeví v dohodnuté době. Toto právo lze podřadit pod legislativní zkratku „správa domu“, zavedenou ustanovením § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb., jelikož jeho realizace naplňuje účel činnosti společenství spočívající v zabezpečování oprav společných částí domu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 16.06.2015

Spisová značka: 26 Cdo 811/2015

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Společenství vlastníků jednotek, Způsobilost k právním úkonům, Způsobilost k právům a povinnostem

Předpisy: § 9 odst. 1 předpisu č. 72/1994Sb.
§ 9a odst. 1 předpisu č. 72/1994Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zrušil (kromě výroku VI.) rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 75 Co 201/2014, a věc v tomto rozsahu vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 19. 9. 2013, č. j. 28 C 443/2008-735, ve znění opravného usnesení ze dne 18. 11. 2014, č. j. 28 C 443/2008-879, výrokem I. vyhověl žalobě v tam uvedeném rozsahu a uložil žalované povinnost bezplatně odstranit do šesti měsíců od právní moci rozsudku tam uvedené vady díla na „domě, na pozemku parc. č. 1071/1 v kat. území N. U., v O.“ (dále jen „předmětný dům“, resp. „dům“); ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl (výrok II.) a rozhodl o nákladech řízení účastníků a státu (výroky III. až V.).

2. K odvolání obou účastníků Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci jako soud odvolací rozsudkem ze dne 1. 10. 2014, č. j. 75 Co 201/2014-858, citovaný rozsudek soudu prvního stupně

změnil ve vyhovujícím výroku I. tak, že zamítl žalobu i ohledně tam uvedených vad na domě (výrok I.), a potvrdil v zamítavém výroku II. (výrok II.); zároveň rozhodl o nákladech řízení účastníků před soudy obou stupňů a o nákladech řízení státu (výroky III. až V.) a soudu prvního stupně nařídil provést opravu označení žalobce v záhlaví jeho rozsudku (výrok VI.).

3. Po zopakování dokazování v odvolacím řízení přečtením listin zjistil odvolací soud – shodně soudem prvního stupně – z provedených důkazů následující skutkový stav. Bytové družstvo K. O. (nyní Bytové družstvo K. O. v likvidaci – dále jen „družstvo“) jako objednatel a žalovaná jako zhotovitelka uzavřeli dne 5. 6. 2003 smlouvu o dílo (dále jen „Smlouva o dílo“), změněnou pozdějšími dodatky, jejímž předmětem byla výstavba předmětného domu (za dohodnutou cenu) pro družstvo, jemuž ho žalovaná předala (po dokončení stavebních prací) dne 31. 5. 2004. Na zhotovenou stavbu domu se vztahovala – vedle odpovědnosti za vady – rovněž záruka za jakost, kterou si smluvní strany sjednaly v čl. XV. Smlouvy o dílo a jejímž obsahem byl závazek žalované odstranit na základě písemné výzvy družstva vlastním nákladem zjištěné závady a nedodělky na domě, které se projeví v tam stanovených záručních dobách. Prohlášením vlastníka, učiněným podle § 4 zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon č. 72/1994 Sb.“), vymezilo družstvo v domě celkem dvanáct bytových jednotek a poté, co příslušný stavební úřad povolil jeho užívání (kolaudačním rozhodnutím ze dne 6. 8. 2004, které nabylo právní moci 9. 8. 2004), tyto jednotky postupně převedlo kupními smlouvami (dále jen „Kupní smlouvy“) do vlastnictví svých členů. Následně dne 25. 2. 2005 vzniklo v předmětném domě žalující společenství vlastníků jednotek (dále jen „Společenství“). V návaznosti na to uzavřeli družstvo, žalovaná, jednotliví vlastníci jednotek a Společenství písemné čtyřstranné smlouvy označené vždy jako „Dohoda o převodu záručních práv a povinností“ (dále jen „předmětné dohody“, resp. „Dohody“), v nichž deklarovali, že je uzavírají jako „inominátní kontrakt“ ve snaze bezplatně převést na jednotlivé vlastníky bytů a Společenství veškerá práva ze záruky, kterou žalovaná poskytla družstvu ve Smlouvě o dílo a kterou převzala za jakost díla (tedy předmětného domu). Účelem předmětných dohod pak bylo „dosažení stavu, kdy případné reklamace bude pro vlastníka bytu nebo Společenství vyřizovat zhotovitel tak, jakoby záruku za kvalitu díla poskytl přímo vlastníku bytu nebo Společenství“. Za tím účelem si smluvní strany v každé Dohodě ujednaly, že družstvo převádí na vlastníka bytu a Společenství veškerá svá práva ze Smlouvy o dílo, zejména veškerá práva z titulu záruky za jakost, že vlastník bytu je tak oprávněn provádět veškeré reklamace týkající se vad bytu v jeho vlastnictví stejně, jako je mohlo uplatňovat družstvo, že totožné oprávnění má Společenství ve vztahu ke společným částem domu a že žalovaná se zavazuje přistupovat k reklamám vlastníka bytu nebo Společenství jako k reklamám samotného družstva a vyřizovat je a řešit tak, jak je k tomu povinna podle Smlouvy o dílo.

4. Na tomto skutkovém základě se odvolací soud nejprve zabýval otázkou aktivní věcné legitimace žalobce. V této souvislosti předně konstatoval, že společenství vlastníků jednotek je právnická osoba, která je způsobilá vykonávat práva a zavazovat se zásadně pouze ve věcech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domu, přičemž nabývat věci, práva, jiné majetkové hodnoty, byty nebo nebytové prostory může právě jen k uvedeným účelům (srov. § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb.). V návaznosti na to – s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu z 29. 5. 2007, sp. zn. [32 Cdo 1389/2007](#), a z 18. 9. 2012, sp. zn. [29 Cdo 874/2011](#) – dovodil, že vzhledem k takto vymezené, resp. omezené „právní subjektivitě“ není Společenství oprávněno (ani kdyby k tomu bylo zmocněno) vlastním jménem uplatňovat práva ze záruky za jakost vyplývající ze Smlouvy o dílo či z Kupních smluv. Podle jeho názoru však z téže příčiny nemohlo Společenství taková práva ani nabýt na základě předmětných dohod. Dodal, že to platí tím spíše, že Dohody jsou absolutně neplatné pro neurčitost (podle § 37 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „občanský zákoník“, resp. „obč. zák.“). Posléze uvedený právní názor odůvodnil konstatováním, že „zákon sice připouští postoupení pohledávky jakéhokoliv druhu, tedy i jiné než peněžité, splatné i nesplatné, ale i teprve budoucí, avšak pouze za předpokladu, že je řádně a nezaměnitelně identifikována, což v daném případě splněno není“; řádnému označení postupované pohledávky totiž

neodpovídá obecná formulace, že jsou převáděna „veškerá práva“ ze záruky za jakost díla. Z vyložených důvodů dospěl – na rozdíl od soudu prvního stupně – k závěru, že žalobce není v daném sporu aktivně věcně legitimován. Proto považoval žalobu za zcela nedůvodnou.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti rozsudku odvolacího soudu (vyjma výroku VI.) podal žalobce dovolání, jehož přípustnost opřel o ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. 293/2013 Sb. (dále jen „o. s. ř.“), a odůvodnil konstatováním, že v souzené věci jde o případ, který v judikatuře dovolacího soudu dosud nebyl řešen. V dovolání zejména namítl, že žalobou uplatňoval „nároky na bezplatné odstranění vad díla ... týkající se společných částí domu“, a to „přímo“ na základě předmětných dohod a nikoli na podkladě Kupních smluv či zmocnění vlastníků jednotek. Podle jeho mínění je přitom uplatňování takových nároků plně v jeho kompetenci (v kompetenci společenství vlastníků jednotek), neboť „do řádné správy nemovitosti náleží nikoli ji toliko běžně provozovat, nýbrž nepochybně, jsou-li tu vady na nemovitosti a ... lze-li tyto vady uplatnit u zhotovitele v zákonné či smluvní lhůtě, ... tyto vady řešit“. Vzhledem k tomu se domníval, že rozhodnutí Nejvyššího soudu, na něž odkázal odvolací soud, nejsou v dané věci použitelná, jelikož zde neuplatňuje – jako v tam posuzovaných případech – práva vlastníků jednotek z kupních smluv, které neuzavřel, nýbrž uplatněná práva opírá o předmětné dohody jako jejich smluvní strana. V této souvislosti současně podotkl, že Dohody byly sjednány jako „inominátní kontrakt“, a vyjádřil přesvědčení, že nejsou neurčité a ani z jiných příčin neplatné, neboť neexistuje jediný relevantní důvod, proč by jim právní předpisy měly bránit. Podle jeho názoru totiž ve skutečnosti rozumně uspořádaly právní vztahy jejich účastníků, neboť nebýt jich, neměli by vlastníci jednotek žádné záruky na prakticky nové byty a patrně by bylo neřešitelné i uplatňování záručních práv ve vztahu ke společným částem domu. Z toho usuzoval, že právní závěr o neplatnosti předmětných dohod není správný, a dodal, že neobstojí rovněž proto, že odporuje principu priority výkladu, který nezakládá neplatnost smlouvy, před výkladem, který neplatnost smlouvy zakládá, jsou-li oba výklady možné (v této souvislosti odkázal na náleží Ústavního soudu ze 14. 4. 2003, sp. zn. [I. ÚS 625/03](#)). Navrhl, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud jako soud dovolací dovolání projednal a o něm rozhodl podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2013 – dále opět jen „o. s. ř.“ (srov. čl. II. bod 2. ve spojení s čl. VII. zákona č. 293/2013 Sb.). Přitom shledal, že dovolání bylo podáno včas, subjektem k tomu oprávněným – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění podmínky advokátního zastoupení dovolatele (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť směřuje proti rozhodnutí, jímž bylo odvolací řízení skončeno a které závisí na vyřešení otázky hmotného práva (otázky, zda Společenství mohlo – s přihlédnutím ke zjištěnému skutkovému stavu – smluvně nabýt právo na bezplatné odstraňování vad, které se v dohodnuté době projeví na společných částech domu, tj. právo odpovídající právu objednatele ze záruky za jakost díla, jímž byla výstavba předmětného domu), která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena.

IV.

Důvodnost dovolání

7. Podle § 242 odst. 1 a 3 o. s. ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden. Rozhodnutí odvolacího soudu lze přezkoumat jen z důvodu vymezeného v dovolání. Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédně též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3, jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít

za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Existence uvedených vad tvrzena nebyla a tyto vady nevyplývaly ani z obsahu spisu.

8. Prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 1 o. s. ř. lze odvolacímu soudu vytknout, že jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Právní posouzení věci je nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

9. Právní poměry účastníků, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, dovolací soud posuzoval podle dosavadních právních předpisů (§ 3028 odst. 3 věta první zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník).

10. Podle § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb. společenství vlastníků jednotek (dále jen „společenství“) je právnická osoba, která je způsobilá vykonávat práva a zavazovat se pouze ve věcech spojených se správou, provozem a opravami společných částí domu (dále jen „správa domu“), popřípadě vykonávat činnosti v rozsahu tohoto zákona a činnosti související s provozováním společných částí domu, které slouží i jiným fyzickým nebo právnickým osobám. Společenství může nabývat věci, práva, jiné majetkové hodnoty, byty nebo nebytové prostory pouze k účelům uvedeným ve větě první. Ve smyslu § 9a odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb. je společenství oprávněno činit právní úkony, především uzavírat smlouvy ve věcech předmětu své činnosti podle tohoto zákona.

11. Citovaná zákonná úprava vymezuje jednak právní subjektivitu společenství vlastníků jednotek a jednak jeho způsobilost k právním úkonům. Předně prohlašuje společenství za právnickou osobu, čímž mu přiznává způsobilost mít práva a povinnosti, tedy právní subjektivitu (srov. § 9 odst. 1 větu první ve spojení s § 18 odst. 1 obč. zák.). Vedle toho mu zároveň poskytuje v tam uvedeném rozsahu oprávnění nabývat práva a povinnosti vlastními právními úkony (§ 9a odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb.). Jeho způsobilost právně jednat (vykonávat práva a zavazovat se) však omezuje pouze na stanovený předmět činnosti, zejména na věci spojené se správou, provozem a opravami společných částí domu, pro něž zavádí legislativní zkratku „správa domu“. Společenství vlastníků jednotek může tedy platně jednat zásadně jen ve věcech správy domu; mimo takto vymezenou oblast činnosti nemá způsobilost k právním úkonům, a tudíž právní úkony, jimiž překročí její hranice, by mohly být postiženy sankcí absolutní neplatnosti (§ 38 odst. 1 obč. zák.).

12. Se zřetelem k řečenému zastává dovolací soud názor, že společenství vlastníků jednotek může smluvně (vlastním právním úkonem) nabýt a posléze vykonávat (jako vlastní) právo na bezplatné odstraňování vad společných částí domu, jež se projeví v dohodnuté době (obsahově korespondující právu objednatele ze záruky za jakost díla, jímž byla výstavba domu, ve kterém vzniklo dotčené společenství). Je tomu tak proto, že uvedené právo lze podřadit pod legislativní zkratku „správa domu“, zavedenou ustanovením § 9 odst. 1 zákona č. 72/1994 Sb., jelikož jeho realizace naplňuje účel činnosti společenství spočívající v zabezpečování oprav společných částí domu. Neobstojí tudíž právní názor, že vzhledem k úpravě obsažené v citovaném ustanovení je vyloučeno, aby na základě předmětných dohod Společenství (platně) nabylo právo na bezplatné odstraňování vad společných částí domu. Odkaz odvolacího soudu na usnesení Nejvyššího soudu z 29. 5. 2007, sp. zn. [32 Cdo 1389/2007](#), a z 18. 9. 2012, sp. zn. [29 Cdo 874/2011](#), byl v tomto směru nepřipadný.

13. Odhlédnuto od uvedeného (nesprávného) právního názoru je pak celkový závěr o nedostatku aktivní věcné legitimace Společenství založen již jen na právním názoru, že Dohody jsou absolutně neplatné pro neurčitost ve smyslu § 37 odst. 1 obč. zák. K odůvodnění uvedeného právního názoru odvolací soud uvedl, že „zákon sice připouští postoupení pohledávky jakéhokoliv druhu, tedy i jiné než peněžité, splatné i nesplacené, ale i teprve budoucí, avšak pouze za předpokladu, že je řádně a nezaměnitelně identifikována, což v daném případě splněno není“. Jediná možná interpretace citovaného zdůvodnění je taková, že odvolací soud posuzoval předmětné dohody jako smlouvy o

postoupení pohledávek ve smyslu § 524 a násl. obč. zák., přičemž dovedl, že nesplňují požadavky kladené na určitost vymezení předmětu smlouvy dané právní kvalifikace. Proti uvedenému právnímu posouzení však dovolatel postavil argument, že předmětné dohody byly sjednány jako „inominátní kontrakt“, a vyjádřil přesvědčení, že nejsou neurčité a ani z jiných příčin neplatné, neboť neexistuje žádný relevantní důvod, proč by jim právní předpisy měly bránit. Má-li se tedy dovolací soud – s přihlédnutím k vymezení uplatněného dovolacího důvodu podle § 241a odst. 1 o. s. ř. – zabývat neplatností předmětných dohod z důvodu jejich neurčitosti, musí být nejprve najisto postaveno, že jde vskutku o postupní smlouvy ve smyslu § 524 a násl. obč. zák.

14. Podle § 524 odst. 1 obč. zák. věřitel může svou pohledávku i bez souhlasu dlužníka postoupit písemnou smlouvou jinému. Podstatou smlouvy o postoupení pohledávky je změna v osobě věřitele, která spočívá v tom, že do právního vztahu mezi věřitelem a dlužníkem nastoupí na místo původního věřitele (postupitele) věřitel nový (postupník), aniž by se změnil obsah závazku. Pro postupní smlouvu je charakteristické, že dlužník není jejím účastníkem a že změna v osobě věřitele nastává nezávisle na jeho vůli.

15. V uvedených souvislostech však nelze ztratit ze zřetele, že občanský zákoník je ovládán zásadou autonomie vůle, což subjektům občanskoprávních vztahů zásadně, tj. až na výjimky (§ 2 odst. 3 obč. zák.), umožňuje uzavírat jakékoli smlouvy, pokud svým obsahem nebo účelem neodporují zákonu nebo jej neobchází anebo se nepřiči dobrým mravům. Určité smluvní typy, které jsou mezi subjekty uzavírány nejčastěji, občanský zákoník ve své zvláštní části speciálně upravuje. Tyto upravené smluvní typy jsou charakterizovány typickými právy a povinnostmi, které z nich smluvním stranám plynou. Vedle těchto tzv. pojmenovaných (nominátních) smluv lze však uzavírat i smlouvy, které nejsou v zákoně zvláště upraveny, neodporují-li obsahu nebo účelu občanského zákoníku (§ 51 obč. zák.). Pro právní vztahy vyplývající z takových smluv je rozhodující obsah vlastního smluvního ujednání (*lex contractus*), tedy to, jak jsou jím vymezena vzájemná práva a povinnosti. Z uvedeného vyplývá, že obecný princip autonomie vůle v občanskoprávní oblasti, zvláště pak smluvní autonomie, znamená, že je ponecháno zásadně na uvážení samotných subjektů, zda vůbec a s kým smlouvu uzavřou, jaký bude její obsah, jaká bude její forma a mimo jiné i jaký typ smlouvy pro konkrétní případ občanskoprávního styku zvolí. Ve snaze co nejuplněji realizovat své individuální potřeby a zájmy mohou uzavřít i smlouvy, které nejsou v občanském zákoníku, popř. ani v jiném občanskoprávním předpise zvláště upraveny. Na případy, kdy smluvní ujednání nelze podřadit pod žádný smluvní typ upravený v jeho části osmé, pamatuje občanský zákoník svým ustanovením § 51. Přitom jednotlivé smluvní typy, včetně těch, které jsou výslovně upraveny v části osmé občanského zákoníku, se nerozlišují podle toho, jak je smlouva označena; rozhodující je, k čemu (k jakému výsledku) směřovala vůle smluvních stran při jejím uzavření.

16. V projednávaném případě se uvedené teze prosadí následovně. Byla-li smluvní stranou předmětných dohod rovněž žalovaná, která měla postavení dlužníka ve vztahu k právům, jež podle jejich obsahu měli nabýt jednotliví vlastníci jednotek a Společenství, nelze už z tohoto důvodu považovat Dohody za „pouhé“ smlouvy o postoupení pohledávek (ve smyslu § 524 a násl. obč. zák.), jak se mylně domníval odvolací soud. Smyslem předmětných dohod nebyla ani změna v subjektu Smlouvy o dílo, neboť – opět s přihlédnutím k jejich obsahu – vlastníci jednotek ani Společenství neměli vstoupit do práv a povinností, jež tvoří pojmové znaky tohoto smluvního typu. Předmětné dohody pak nelze posuzovat ani podle jejich označení; pro úvahu o jejich právní kvalifikaci je naopak rozhodující, jaká práva měli získat a jaké povinnosti převzít jejich účastníci. V tomto směru je z předmětných dohod zřejmé, že na základě tam obsažených ujednání měli vlastníci jednotek a Společenství nabýt práva na plnění, jimž odpovídala povinnost bezplatně odstraňovat vady na domě (na bytových jednotkách a společných částech domu), kterou na sebe vzala žalovaná v rozsahu (věcném a časovém) vymezeném odkazem na Smlouvu o dílo. Protože takto postavený závazkový vztah byl ujednan přímo (mezi) dotčenými subjekty, nelze v případě práv a povinností, jež tvoří jeho

obsah, smysluplně hovořit o jejich odvozeném nabytí od další osoby, v tomto případě od družstva; na tom nic nemění ani okolnost, že družstvo (jako objednatel výstavby domu) současně mělo pozbyt („převodem“) práva ze záruky sjednané ve Smlouvě o dílo, neboť tento právní účinek není nutným předpokladem vzniku uvedeného závazkového vztahu.

17. Z řečeného vyplývá, že odvolací soud pochybil, jestliže předmětné dohody posuzoval jako smlouvy o postoupení pohledávek. V této souvislosti totiž nevzal na zřetel, že jejich účastnicí byla rovněž žalovaná a že v důsledku toho od ní Společenství mohlo nabýt právo na bezplatné odstraňování vad společných částí domu originárně (tj. neodvozeně od závazkového vztahu mezi ní a družstvem ze záruky za jakost sjednané ve Smlouvě o dílo). K tomu lze jen dodat, že takto založený závazkový vztah by nezávisel na existenci právního poměru ze Smlouvy o dílo, s ohledem na povahu jeho účastníků by měl občanskoprávní charakter, a skutečně by jej bylo možné považovat za „inominátní kontrakt“, jak mínil dovolatel a jak bylo formálně vyjádřeno v předmětných dohodách. Ujednání, jímž se zhotovitel díla zaváže osobě odlišné od objednatele (zejména pozdějšímu vlastníku díla), že pro něj bude bezplatně odstraňovat vady díla, jež se projeví v určité době, v rozsahu záruky, již poskytl objednateli ve smlouvě o dílo, totiž není v občanském zákoníku zvlášť upraveno a jde tedy o nepojmenovanou smlouvu ve smyslu § 51 obč. zák.

18. Není-li správný právní názor, že předmětné dohody jsou smlouvami o postoupení pohledávek podle § 524 a násl. obč. zák., nelze jejich platnost poměřovat požadavky kladenými na určitost vymezení předmětu smlouvy dané právní kvalifikace. Z tohoto úhlu pohledu tudíž neobstojí ani právní názor, že Dohody jsou neplatné pro neurčitost podle § 37 odst. 1 obč. zák. Dovolací důvod podle § 241a odst. 1 o. s. ř. proto byl užit opodstatněně.

19. Z výše uvedených důvodů není rozsudek odvolacího soudu z hlediska vymezeného dovolacího důvodu správný. Jelikož dovolací soud neshledal podmínky pro jeho změnu (dosavadní výsledky řízení neumožňují o věci rozhodnout), napadený rozsudek, vyjma samostatně stojícího výroku VI. (proti němuž dovolání – s přihlédnutím k jeho obsahu – nesměřovalo a jenž má povahu usnesení o vedení řízení ve smyslu § 167 odst. 1 o. s. ř.), bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.) zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř. ve spojení s ustanovením § 243f odst. 4 o. s. ř.) a podle § 243e odst. 2 věty první o. s. ř. věc v tomto rozsahu vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.